

бѣше смъртникъ. Като бѣше ся измокрила прѣзь нощтъ, дрехытъ ѝ бѣхъ прилѣпнѣли у снагътъ ѝ, и едвамъ можаше да постѣпва. Райко за да ѝ поулесви, улови ѝ за рѣкъ, и тѣй полека-лека вървѣхъ въ пѣтекътъ, който бѣхъ поели, додѣто излѣзохъ на пѣтътъ. Райко ся много зарадва, като позна, че туй е онзи пѣтъ по който толкосъ пѣтя ся ходили на градъ.

— Радвайся, сестро, повыка на Ангелинѣ, получихмы пѣтя! за часъ още ще идемъ при майчъ. — Ахъ, колко ми ся ще, часъ понапрѣлъ да идъ при неѣ и да ѝ успокоѣ, отговори укорорено Ангелина; знамъ твърдѣ добръ колко тѣжи тя за насъ.

Между туй и слънцето изгрѣя и зарадва еще повече нашитѣ страдалци. Сега постѣпвахъ побържѣ, и сърдце имъ отъ радостъ играеше, като ся видѣхъ че сѣ на правыйтъ пѣтъ. Наскоро сѣгледахъ онуй възвысокото мѣсто, дѣто бѣше пещерата имъ. Ахъ, какво ще ни бѣде сега, като видимъ майчъ! Трѣба да